

Daniels bok – hundre og femtien

Symbolikken i tempelet: å avdekke mysteriene i den guddommelige og menneskelige forbindelsen

Jeff Pippenger
2024-03-22

De to stavene føyes sammen til å bli ett tempel. Seksogførti er symbolet på templet, og det er seksogførti år som skiller det nordlige rikets fangenskap fra det sørlige rikets fangenskap. Når nedtrampingen av helligdommen og hæren er fullbyrdet ved endetiden i 1798, er det seksogførti år som føyer de to stavene sammen til et tempel. Fra 723 f.Kr. til 677 f.Kr. ble templet revet ned og trampet under fot. I 1798 opphørte nedtrampingen, og innen 1844 var et tempel blitt reist. Der skulle de bli ett folk, med én konge, og opphøre å synde i all evighet. Det var planen, men opprøret i 1863 skjøv planen tilbake til 2001.

Paulus identifiserer menigheten som legemet og Kristus som hodet, og Paulus bruker legemet som et symbol på kjødet. Kjødet og legemet er ombyttelige begreper for Paulus.

For dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø; men dersom dere ved Ånden dører legemets gjerninger, skal dere leve. Romerne 8:13.

Utformingen av det menneskelige tempel er basert på utformingen av Guds tempel. Legemet, som er Kirken, tilsvarer kjødet i et individs tempel. I et individs tempel er sinnet hodet, og legemet er kjødet.

For vi er lemmer på hans legeme, av hans kjøtt og av hans ben. Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Dette er en stor hemmelighet; men jeg taler om Kristus og menigheten. Efeserne 5:30–32.

Tempelet som Johannes skulle måle, da den sjuende engels basunlød markerte begynnelsen på verket med å fullføre Guds mysterium, var Guds tempel; men menneskets tempel ble skapt i bildet av Guds tempel. De er ombyttelige symboler. Moses var på fjellet i førtiseks dager da han fikk vist det mønster han skulle bruke når han reiste opp det jordiske tabernakel. Mønsteret var tatt fra det himmelske tempel.

Kristus var det himmelske tempel, åpenbart i kjødet, og Han representerer forbildet for det menneskelige tempel, for menneskene ble skapt i Hans bilde. Av denne grunn er forbildet for det menneskelige tempel fremstilt med førtiseks kromosomer.

Templene er profetisk ombyttelige. Derfor bestod templet som Johannes fikk beskjed om å måle, bare av to avdelinger, uten noen forgård. Den første avdelingen representerer det menneskelige tempel, menigheten (bruden), nasjonen, legemet, som er kjødet. Den andre avdelingen representerer det guddommelige tempel, brudgommen, kongen, hodet, som er sinnet. Løftet om den evige pakt, som fullbyrdes for de hundre og førtifire tusen i de siste dager, er blitt illustrert ved de to stavene i Esekiel kapittel trettisju. Det er blitt illustrert ved Johannes' tempel, som består av

to avdelinger. Det er blitt illustrert ved Paulus' særskilte definisjoner av mysteriet om Kristus i den troende, herlighetens håp.

Arbeidet med å besegle de hundre og førtifire tusen er arbeidet med å forene guddommelighet med menneskelighet på en varig måte. Dette arbeidet fullbyrdes under lyden av den sjuende basun. Denne foreningen fremstilles, linje på linje, på ulike måter i Skriftene. Rettferdiggjørelsens og helliggjørelsens verk er de teologiske betegnelsene for dette arbeidet. Rettferdiggjørelsen er Kristi verk som vår stedfortreder, og helliggjørelsens verk er Kristi verk som vårt eksempel. Rettferdiggjørelsen representerer vår rett til himmelen, og helliggjørelsen representerer vår skikkethet for himmelen. Begge disse verk blir brakt den troende ved Den Hellige Ånds nærvær. Dette arbeidet fremstilles som innskrivningen av Guds lov i hjertene og sinnene til dem som blir tatt opp i den evige pakt.

«Sinn» representerer rommet i tempelet, der hodet befinner seg. Sinnet er det som kalles den høyere natur, i motsetning til kjødet, som er den lavere natur. Sinnet representeres ved våre tanker, kjødet representeres ved våre følelser.

«Mange opplever unødig ulykkelighet. De vender tankene bort fra Jesus og retter dem altfor mye mot seg selv. De forstørrer små vanskeligheter og taler motløshet. De gjør seg skyldige i den store synd å knurre unødig over Guds forsyn. For alt det vi har og er, står vi i gjeld til Gud. Han har gitt oss evner som, til en viss grad, ligner dem han selv eier; og vi bør arbeide alvorlig for å utvikle disse evnene, ikke for å behage og opphøye selvet, men for å herliggjøre ham.»

«Vi bør ikke tillate at våre sinn blir vaklet bort fra troskapen mot Gud. Ved Kristus kan og bør vi være lykkelige, og vi bør tilegne oss vaner i selvbeherskelse. Selv tankene må bringes i underkastelse under Guds vilje, og følelsene under fornuftens og religionens kontroll. Vår innbilningskraft ble ikke gitt oss for at den skulle få løpe løpsk og gå sine egne veier, uten noe forsøk på tilbakeholdenhet og disiplin. Dersom tankene er gale, vil følelsene være gale; og tanker og følelser sammen utgjør den moralske karakter. Når vi bestemmer at vi som kristne ikke er forpliktet til å holde våre tanker og følelser i tømme, kommer vi inn under onde englers innflytelse og innbyr deres nærvær og deres herredømme. Hvis vi gir etter for våre inntrykk og lar våre tanker følge et spor av mistenksomhet, tvil og knurren, skal vi være ulykkelige, og våre liv vil vise seg å være mislykkede.» Review and Herald, 21. april 1885.

Tanker og følelser til sammen utgjør den moralske karakter. Vår karakter består av en lavere og en høyere natur; sinnet er den høyere natur, og dersom sinnets tanker blir helliggjort, vil våre følelser bli helliggjort. Dette er fordi sinnet er den høyere, styrende natur av de to naturer som utgjør vår menneskelighet. De «krefter» som var tiltenkt som en del av vårt vesen, er «i en viss grad» «lignende dem som» Kristus «besitter», for vi ble skapt i Hans bilde, og vi «bør arbeide alvorlig for å utvikle» disse «krefter».

De krefter som er en del av menneskets høyere natur, eller sinn, er dømmekraft, hukommelse, samvittighet og fremfor alt viljen.

«Mange spør: «Hvordan skal jeg overgi meg selv til Gud?» Du ønsker å gi deg selv til Ham, men du er svak i moralsk kraft, i tvilens trelldom og behersket av vanene fra ditt syndige liv.

Dine løfter og beslutninger er som rep av sand. Du kan ikke kontrollere dine tanker, dine tilbøyeligheter, dine følelser. Kunnskapen om dine brutte løfter og sviktede forpliktelser svekker din tillit til din egen oppriktighet og får deg til å føle at Gud ikke kan ta imot deg; men du behøver ikke fortvile. Det du trenger å forstå, er viljens sanne kraft. Dette er den styrende makt i menneskets natur, beslutningens eller valgets kraft. Alt avhenger av viljens rette bruk. Valgets kraft har Gud gitt menneskene; det er deres å utøve den. Du kan ikke forandre ditt hjerte, du kan ikke av deg selv gi Gud dets hengivenhet; men du kan velge å tjene Ham. Du kan gi Ham din vilje; da vil Han virke i deg både å ville og å gjøre etter sitt gode behag. Slik vil hele din natur bli brakt inn under Kristi Ånds herredømme; dine følelser vil være rettet mot Ham, dine tanker vil være i samsvar med Ham.»

«Ønsker om godhet og hellighet er riktige så langt de rekker; men dersom du stanser her, vil de ikke gagne noe. Mange vil gå fortapt mens de håper og ønsker å være kristne. De kommer ikke til det punkt å overgi viljen til Gud. De velger ikke nå å være kristne. »

«Ved den rette utøvelse av viljen kan en fullstendig forandring skje i ditt liv. Ved å overgi din vilje til Kristus forener du deg med den makt som står over alle makter og myndigheter. Du vil få styrke ovenfra til å holde deg urokkelig fast, og således vil du ved stadig overgivelse til Gud bli satt i stand til å leve det nye livet, selve troens liv.» Veien til Kristus, 47, 48.

Viljens kraft er den «styrende kraft» i menneskets natur, og herskeren er plassert i den avdeling av det menneskelige tempel som er forbundet «med den makt som er over alle makter og myndigheter». Det sted i det menneskelige tempel hvor foreningen mellom guddommelighet og menneskelighet finner sted, er sjelens citadell. Ethvert menneske har et citadell, og det er enten besatt av Kristus eller av Kristi erkefiende.

«Når Kristus tar borgen i sjelen i eie, blir den menneskelige aktør ett med ham. Og den som er ett med Kristus, bevarer sin enhet med ham, troner ham i hjertet og adlyder hans befalinger, er trygg for den ondes snarer. Forenet med Kristus samler han til seg Kristi nådegaver og vier styrke og virksomhet og kraft til Herren i arbeidet med å vinne sjeler for ham. Ved samarbeid med Frelseren blir han det redskap som Gud virker gjennom. Når så Satan kommer og søker å ta sjelen i eie, finner han at Kristus har gjort ham sterkere enn den sterke, væpnede mann.»
Review and Herald, 12. desember 1899.

Sjelens citadell er menneskets hjerte og sinn. Løftet om den nye pakt angir tre primære løfter for den troende. Det loves ham å ha et land å bo i, slik Edens hage var for Adam og Eva, som igjen representerte det lovede land i Hans pakt med det gamle Israel, som igjen representerte det åndelige herlige land for det åndelige Israel, og som alle tre vitner, linje på linje, om løftet om jorden gjort ny, for dem som seirer slik Han seiret.

Da Adam og Eva syndet, ble de «spredt» ut av Edens hage i «sju tider», og det er etter sju årtusener at jorden blir gjort ny og Edens hage blir gjenopprettet. Spredningen av det gamle Israel i «sju tider» ble forbilledliggjort ved spredningen av Adam og Eva. Pakten lover et land å bo i, og det var løftet om Eden gjenopprettet. Nedtrampingen av helligdommen og hæren representerer den gradvise opptrappingen av synden innen menneskeslekten som begynte med Adams synd.

De to andre løftene i pakten er at de trofaste skal få et nytt legeme og et nytt sinn, ja Kristi sinn. Legemet er kjødet, den lavere natur, og i relasjon til Kristus er det menigheten. Sinnet er den høyere natur; det er det Søster White omtaler som «sjelens borg». Paulus lærer tydelig at vi mottar Kristi sinn i det øyeblikk vi godtar evangeliets krav, når vi blir rettferdiggjort. Han lærer også at vi ikke mottar et nytt og herliggjort legeme før ved det annet komme.

Se, jeg sier dere en hemmelighet: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, i et nu, i et øyeblikk, ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må ikles uforgjengelighet, og dette dødelige må ikles udødelighet. Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da skal det ordet bli oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier? Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. 1 Korinterbrev 15:51–56.

En lære, som Johannes sier identifiserer dem som tror på slike villedende læresetninger som antikrist, hevder at Kristus aldri tok på seg et legeme som var underlagt syndens virkninger, hvilke hadde begynt å påvirke menneskeslekten fra og med Adams synd.

Og enhver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjødet, er ikke av Gud; og dette er antikrists ånd, som dere har hørt skulle komme, og den er allerede nå i verden. 1 Johannes 4:3.

Babylons (antikristens) vin, som lærer den «ubeflekkede unnfangelse», hevder at Maria ble gjort fullkommen, slik Adam og Eva var før syndefallet, for at Jesu fødsel skulle bygge på en unnfangelse av guddommelighet (Den Hellige Ånd) med fullkommen menneskelighet (Maria). Den falske læren om den ubeflekkede unnfangelse handler ikke om når Jesus ble unnfanget i Marias morsliv, men om hvordan Maria ble unnfanget med den samme fullkommenhet som Adam og Eva. Å antyde at det kjødet Kristus tok på seg da Han kom for å gjenløse mennesket, var syndfritt kjød, som ikke bar arvelighetens virkninger, er en antikristelig lære.

For mange forførere er gått ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød. Dette er forføreren og antikrist. 2 Johannes 1:7.

Da Kristus ble oppreist, påpeker inspirasjonen med omhu at Han da hadde et herliggjort legeme. Hans oppstandelse representerte de rettferdiges oppstandelse ved det annet komme, og det er der vi mottar paktsløftet om et nytt legeme.

Tiden var kommet da Kristus skulle stige opp til sin Fars trone. Som en guddommelig seierherre var Han i ferd med å vende tilbake til de himmelske saler med seierens trofeer. Før sin død hadde Han erklært for sin Far: «Jeg har fullført den gjerning som du gav meg å gjøre.» Joh 17,4. Etter sin oppstandelse ble Han værende på jorden en tid, for at Hans disipler skulle bli fortrolige med Ham i Hans oppstandne og herliggjorte legeme. Nå var Han rede til avskjeden. Han hadde stadfestet det faktum at Han var en levende Frelser. Hans disipler behøvde ikke lenger å knytte Ham til graven. De kunne tenke på Ham som herliggjort for det himmelske univers. *The Desire of Ages*, 829.

Paktsløftet om et land å bo i blir oppfylt på den nyskapte jord, når Eden gjenopprettes og «de sju tider» (sju tusen år), da menneskeheten fra den første Adam ble spredt, er til ende. Paktsløftet om et nytt og herliggjort legeme blir gitt ved det annet komme, i et øyeblikk, ved det siste basunstøt.

«Fortellingen om Betlehem er et uutømmelig tema. I den er skjult 'dybden i rikdommen både av Guds visdom og kunnskap.' Romerne 11:33. Vi undres over Frelserens offer idet han byttet himmelens trone mot krybben, og fellesskapet med tilbedende engler mot dyrene i stallen. Menneskelig stolthet og selvtilstrekkelighet står iredesatt i hans nærvær. Likevel var dette bare begynnelsen på hans vidunderlige nedlatenhet. Det ville ha vært en nesten uendelig ydmykelse for Guds Sønn å ta på seg menneskets natur, selv da Adam sto i sin uskyld i Eden. Men Jesus tok imot menneskeheten da slekten var blitt svekket av fire tusen år med synd. Som hvert barn av Adam tok han imot følgene av den store arvelovens virkning. Hva disse følgene var, blir vist i historien om hans jordiske forfedre. Han kom med en slik arvelighet for å dele våre sorger og fristelser, og for å gi oss eksemplet på et syndfritt liv.» Alfa og Omega, 48.

Når et menneske oppfyller evangeliets krav, mottar det da og der et nytt sinn, ja, Kristi sinn, men legemet, eller slik Paulus også kaller det, kjødet, blir forvandlet ved det annet komme. Den lavere natur, som består av følelsene, blir ikke utslettet ved omvendelsen. Disse følelsene, som utgjør én del av den moralske karakter, forblir inntil det annet komme. Disse følelsene representerer det emosjonelle system, som er forbundet med hormonsystemet. De representerer sansene, som er forbundet med nervesystemet. Alle elementene i menneskets lavere natur som regnes som følelser, deles inn i to grunnleggende kategorier. Den ene type følelser er de tilbøyeligheter vi har arvet fra våre forfedre, og de andre typer følelser er dyrkede tilbøyeligheter som vi har utviklet ved våre egne valg.

Noen nedarvede tilbøyeligheter er ganske enkelt en del av menneskets natur, og noen former for nedarvede tilbøyeligheter går i retning av det onde. De tillærte følelsesmønstrene er dem vi etablerer ved våre egne valg, og de nedarvede tilbøyelighetene overføres ved «arvelighetens store lov».

Jesus «påtok seg menneskenaturen da slekten var blitt svekket av fire tusen års synd. Som ethvert Adams barn tok Han på seg følgene av den store arvelovens virkning. Hva disse følgene var, vises i historien om Hans jordiske forfedre. Med en slik arv kom Han for å dele våre sorger og fristelser og gi oss eksempelet på et syndfritt liv.» Med følgene av fire tusen års virkning av den store arveloven holdt Jesus alltid disse tilbøyelighetene underlagt ved utøvelsen av sin vilje, og Han tok aldri del i å nære noen syndige følelser.

Dersom Jesus hadde tatt på seg et menneskelig legeme, slik Adam og Eva representerte det før de syndet, uten å ta på seg følgene av den svekkelsen av menneskeheten som hadde funnet sted gjennom mer enn fire tusen års forfall, ville Han ikke ha gitt et eksempel på hvordan hvert Guds barn kan seire.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Mange betrakter denne konflikten mellom Kristus og Satan som noe som ikke har noen særlig betydning for deres eget liv; og for dem har den liten interesse. Men innenfor hvert menneskes

hjertes område gjentas denne striden. Aldri forlater noen ondskapens rekke for å tjene Gud uten å møte Satans angrep. De fristelser som Kristus motstod, var slike som vi finner det så vanskelig å stå imot. De ble rettet mot Ham i så mye større grad som Hans karakter er opphøyd over vår. Med den fryktelige vekten av verdens synder hvilende på Ham bestod Kristus prøven når det gjaldt appetitten, kjærligheten til verden og den kjærlighet til å vise seg fram som leder til overmøte. Dette var de fristelser som overvant Adam og Eva, og som så lett overvinner oss.»

«Satan hadde pekt på Adams synd som bevis for at Guds lov var urettferdig og ikke kunne holdes. I vår menneskenatur skulle Kristus gjenløse Adams fall. Men da Adam ble angrepet av fristeren, hvilte ingen av syndens virkninger over ham. Han sto i den fullkomne manndoms styrke og eide sinnets og legemets fulle kraft. Han var omgitt av Edens herlighet og levde i daglig samfunn med himmelske vesener. Slik var det ikke med Jesus da Han gikk inn i ørkenen for å kjempe mot Satan. I fire tusen år hadde slekten avtatt i fysisk styrke, i sjelelig kraft og i moralsk verd; og Kristus tok på seg den degenererte menneskehets skrøpeligheter. Bare slik kunne Han redde mennesket fra dets fornedreleses dypeste avgrunner.»

«Mange hevder at det var umulig for Kristus å bli overvunnet av fristelse. Da kunne Han ikke ha vært stilt i Adams sted; Han kunne ikke ha vunnet den seieren som Adam ikke klarte å vinne. Hvis vi i noen forstand har en hardere kamp enn Kristus hadde, da ville Han ikke være i stand til å hjelpe oss. Men vår Frelser tok på seg menneskenaturen, med alle dens svakheter. Han tok menneskets natur, med muligheten for å gi etter for fristelse. Vi har intet å bære som Han ikke har utholdt.»

«For Kristus var appetitten, likesom for det hellige paret i Eden, grunnlaget for den første store fristelsen. Nettopp der hvor undergangen begynte, må vår gjenløsnings verk begynne. Slik Adam falt ved å gi etter for appetitten, slik må Kristus seire ved å fornekte appetitten. «Og da han hadde fastet førti dager og førti netter, ble han til sist hungrig. Og da fristeren kom til ham, sa han: Er du Guds Sønn, så byd at disse steinene blir til brød. Men han svarte og sa: Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.»

«Fra Adams tid til Kristi tid hadde selvhengivelsen økt appetittens og lidenskapenes makt, inntil de nesten hadde ubegrenset herredømme. Slik var menneskene blitt fornedret og syke, og av seg selv var det umulig for dem å seire. På menneskets vegne seiret Kristus ved å utholde den strengeste prøve. For vår skyld utøvde Han en selvbeherskelse sterkere enn sult eller død. Og i denne første seier var andre spørsmål innbefattet, spørsmål som inngår i alle våre kamper mot mørkets makter.» The Desire of Ages, 117.